

A #1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

Tizenhárom okom volt szerzője

WHY NOT

micsoda fény!

„Gyönyörű történet a szerelemről
és a megbocsátásról.”

– *Stephen Chbosky,*

a #1 New York Times bestseller

Egy különc srác feljegyzései szerzője

fine selection

JAY ASHER

J A Y A S H E R

W H A T

micsoda fény!

L I G H T

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

KINEK:

JoanMarie Ashernek, Isaiah Ashernek
és Christa Desirnek:
mert nektek köszönhetem ezt a karácsonyi történetet.

Dennis és Joni Hoppernek,
valamint fiaiknak, Russelnek és Ryannek:
az inspirációért.

KITŐL:

egy hálás fiútól.

ELSŐ FEJEZET

– *Úgy utálok ezt az időszakot!* – mondja Rachel. – Ne haragudj, Sierra: tudom, hogy már sokszor mondtam, de ez az igazság.

A kora reggeli pára finom ködbe burkolja a pázsit túloldalán magasodó iskola bejáratát. A betonjárdán maradunk, hogy kikerüljünk a nyirkos fűvet, habár jól tudom, hogy Rachel nem az időjárás miatt panaszkodik.

– Ne csináld ezt, kérlek! – szólalok meg. – A végén megint bőgni fogok. Én tényleg csak azt szeretném, hogy végre elteljen ez a hét anélkül, hogy...

– De hát már nincs is egy hetünk sem! – vág közbe. – Csak két nap. Két nap, aztán kezdődik a hálaadási szünet, és te megint el-tűnsz egy teljes hónapra. Sőt, több mint egy hónapra!

Miközben a sulis épülete felé tartunk, átkarolom a vállát. Bár én vagyok az, akinek már megint el kell mennie itthonról az ünnepi időszakban, Rachel úgy tesz, mintha az ő világa fordulna fel feketes-tül minden egyes évben. Jó, igazából tudom, hogy azért vág durcás képet és azért lógatja így a vállát, hogy biztosan felfogjam, mennyire hiányzom majd neki: és tulajdonképpen hálás is vagyok a drámai

műsorszámért. Az a helyzet, hogy hiába szeretem azt a helyet, ahová ilyenkor menni szoktunk a szüleimmel, akkor is nehéz búcsúzkodni. Egyedül az vigasztal, hogy a legjobb barátom már most számolja itthon a napokat, hogy mikor térek vissza.

A könnyező szememre mutatok.

– Látod, mit csináltál? Megint kezdődik.

Ma reggel, ahogy anyuval eljöttünk a fenyőfarmról, az ég még viszonylag tiszta volt. A munkások kinn dolgoztak a földeken, az idei fatermést gyűjtötték be éppen; a láncfűrészek távoli zaja úgy zümmögött, mint megannyi szűnyog szorgoskodása.

Ahogy haladtunk a kocsival a város felé, a köd mintha folyton a nyomunkban járt volna. Elterült a kis farmok fölött, amelyek egyik megyéből nyúlnak át a másikba, sőt a vastag, fehér függöny bekúszott a városba is, magával hozva az illatot, ami annyira jellemző az évnek erre a szakára. Ilyenkor ugyanis egész Oregon megyét elárasztja a frissen vágott fenyő illata. Más évszakokban a csemegekukorica és a cukorrépa illata ennyire domináns.

Rachel beljebb tolja a dupla üvegajtó egyikét, és követ a szekrényemig. Majd az orrom alá dugja a csillogó, piros karóráját.

– Van még tizenöt percünk – állapítja meg. – Nyűgös vagyok és fádom, igyunk egy kávét az első óra előtt.

Az iskola színházi vezetője, Miss Livingston folyton arra bátorítja a diákjait, hogy igyanak minél több koffeint, mert véleménye szerint így tudják a legjobb teljesítményt nyújtani. A színpad mögött mindig ott van egy nagy kanna kávé. Rachelnek pedig, aki a társulat fő díszlettervezője, szabad bejárása van a színházterembe.

Hétvégén ment le a szezon utolsó *Rémségek kicsiny boltja* előadása. A díszletet majd csak a hálaadási szünet után szedik le, szóval amikor Rachellel megjelenünk és felkapcsoljuk a villanyt, még akkor

is ott áll a színpadon. A virágáros pultja és a hatalmas, zöld ember-
evő növény között pedig ott ül Elizabeth. Amikor meglát bennün-
ket, kihúzza magát, és lelkesen integet.

Rachel már siet is felé a vörös párnás, üres széksorok között, én
pedig megyek utána.

– Szeretnénk neked adni valamit, amit magaddal vihetsz Kali-
forniába.

Láthatóan nem zavarja őket, hogy az utolsó, suliban töltött nap-
jaimban folyamatosan be van dagadva a szemem a sírástól. Fellép-
delek a színpadra vezető lépcsőn: és mire felérek, Elizabeth már fel
is tápázkodott, és odatoppan elé, hogy megöleljen.

– Igazam volt! – súgja oda Rachel Elizabethnek a hátam mögött.
– Mondtam, hogy bőgni fog.

– Utállak benneteket! – közlöm velük.

Elizabeth átnyújt nekem két, ezüstszínű karácsonyi papírba cso-
magolt ajándékot, de én már nagyjából tudom, mit kapok tőlük.
Múlt héten mind bent voltunk a város ajándékboltjában, és láttam,
hogy épp akkora képkeretet nézegetnek, mint amekkora ez a két
csomag. Leülök, hogy kibontsam őket, és a pultnak dőlök, ami egy
szép, régimódi pénztárgépet tart.

Rachel leül velem szembe, törökülésbe, a lábunk szinte összeér.

– Most megszegették a szabályt – szólalok meg. Az első csomag-
ról tépem le közben a celluxcsíkot. – Csak akkor szoktunk ajándé-
kot adni, miután hazajövök.

– De most valami olyannal akartunk meglepni, amit magad-
dal vihetsz, és ami mindennap emlékeztet majd ránk – magyaráz-
za Elizabeth.

– Nem is értjük, hogy miért nem így csináltuk az első alkalom-
tól kezdve – teszi hozzá Rachel.

– Úgy érted, hogy már kisbabakorunk óta így kellett volna?

Életem első karácsonyát a farmon töltöttem anyuval, apu pedig Kaliforniába ment, hogy vezesse a karácsonyfapiacunkat. Anyu következő évben is szívesen itthon maradt volna még velem, de apu nem akarta ismét nélkülünk tölteni az ünnepeket. Még azt is ajánlotta, hogy inkább ő is kihagy egy évet, és elszállíttatja a fákat különböző kereskedőknek, az ország több részére. Anyut zavarta a tény, hogy így csalódást okozunk egy csomó családnak, akiknél már hagyománynak számított, hogy tőlünk veszik meg a karácsonyfájukat. És habár a piacozás részben üzlet is (apu volt a második generáció a családban, aki ezzel foglalkozik), elsősorban mindig is egy fontos tradíció volt a szemükben. Azt is a fenyőárusításnak köszönhetik, hogy megismerkedtek: anyu és a szülei ugyanis visszatérő vásárlók voltak. Így hát tulajdonképpen, egyéves koromtól kezdve, minden téli szünetet Kaliforniában töltöttem, hálaadástól karácsonyig.

Rachel hátratámasztja a karját, és úgy méreget engem.

– Na és a szüleid végül úgy döntöttek, hogy ez lesz az utolsó karácsonyotok Kaliforniában?

Még mindig a ragasztószalaggal bajlódom.

– Ezt a boltban csomagolták?

Rachel épp elég hangosan súgja oda Elizabethnek, hogy én is jól halljam:

– Témát váltott.

– Ne haragudjatok! – fordulok feléjük. – De nem szívesen gondolok arra, hogy ez az utolsó ilyen évünk. Nagyon szeretlek benneteket, de hiányozna, ha nem mennénk többet Kaliforniába. Egyébként meg nem tudok semmi konkrétumot; azt is csak véletlenül csíptem el, hogy a pénzügyeinkről beszélnek aggódva. Nekem még

nem mondtak semmit. De mindegy is, mert amíg nem döntenek, én nem akarom egyik lehetőségbe se beleélni magam.

Már csak három év hiányzik ahhoz, hogy elmondhassa magáról a családunk, hogy kereken harminc éve árusít karácsonyfát. Amikor a nagyapám megvette a telket, a város épp fellendülőben volt. Az oregoni farmunkhoz közel többen is vásároltak már akkor árusítóhelyeket, ha nem is túl sokan. Manapság viszont már a szupermarkettektől kezdve a vaskereskedésekig mindenhol árulnak karácsonyfát, sokan pedig jótékonyági szervezeteknek adják el a termést.

Elizabeth a térdemre helyezi a kezét.

– Az egyik felem szurkol, hogy jövőre is visszamehess, mert tudom, hogy szereted. De ha mégis maradnál, akkor életünkben először együtt tölthetnénk a karácsonyt.

Ez a gondolat mosolyt csal az arcomra. Imádom ezeket a lányokat, de Heather is a legjobb barátaim közé tartozik, és vele évente csak egy hónapot tudok tölteni, amikor lenn vagyok délen.

– Amióta az eszemet tudom, így élünk – felelem. – El sem tudom képzelni, milyen lenne, ha... ez megváltozna.

– Majd én megmondom neked, milyen lenne – vágja rá Rachel. – Végzősök leszünk. Elmehetünk síelni. És jakuzzizhatunk. A hóban!

Csakhogy én imádom a hó nélküli, kaliforniai kisvárost is, ami közvetlenül az óceán partján van, háromórányira San Franciscótól délre. Szeretek fát árulni, és nagy öröm látni ugyanazokat a családokat, évről évre. Nem tűnik helyes döntésnek, hogy azért növesztjük a fákat egész évben, hogy utána más kereskedőknek küldjük el, és ők adják el.

– Ugye, hogy jól hangzik? – kérdezi Rachel. Közelebb hajol hozzám, és csábítóan felvonja az egyik szemöldökét. – És akkor még a fiúkat nem is említettem.

Horkantva felnevetek, aztán gyorsan a számra szorítom a kezem.

– De nélkülük is elleszünk – szól közbe Elizabeth, és hátrébb húzza Rachel vállát. – Nem kellene ahhoz fiúk, hogy mi jól érezzük magunkat.

– Én is mindig fiú nélkül karácsonyozok, tudjátok jól – jegyzem meg. – Tavaly is épp azelőtt dobott egy srác, hogy hazaindultunk, emlékeztek.

– Jaj, az rémes volt – szörnyülködik Elizabeth, habár látom, hogy félig mosolyog. – Aztán azt a nagy mellű magántanuló csajt vitte magával a karácsonyi bálba és...

Rachel Elizabeth ajkára nyomja az ujját.

– Szerintem ő is nagyon jól emlékszik erre – szól rá.

Az első ajándékom felé fordulok: még mindig nem végeztem a kicsomagolásával.

– Nem mintha hibáztatnám. Ki szeretne távkapcsolatban élni az ünnepek idején? Én biztosan nem.

– Oké – szólal meg Rachel –, de azt mondtad, van egy csomó helyes srác, akik ott dolgoznak a telken.

– Na jó, ne már! – ingatom a fejem. – Apu nem örülne, ha velük flörtölnék.

– Hagyjuk ezt a témát! – ajánlja Elizabeth. – Koncentrálj inkább az ajándékaidra!

Letépek egy újabb celluxdarabot, de a gondolataim még mindig Kalifornia körül járnak. Heatherrel azóta vagyunk barátok, hogy az eszemet tudom. Anyu szülei Heatherék szomszédjai voltak. Amikor a nagyszüleim meghaltak, Heather családja mindennap vigyázott rám pár órára, hogy a szüleim kicsit lazíthassanak. Ők pedig cserébe mindig kaptak egy gyönyörű fenyőt meg néhány koszorút, és

két-három munkásunk segített nekik abban is, hogy fényfüzérékkel díszítsék fel a háztetőt.

Elizabeth nagyot sóhajt.

– Az ajándékaid! Hahó!

Letépem a papír egyik felét.

Igazuk van. Jó lenne legalább egy telet itthon tölteni velük, mielőtt mindannyian leérettségizünk, és aztán ki tudja, merre folytatjuk az életünket. Annyit álmodoztam már róla, hogy részt veszek velük a jégsozobrászversenyen, és mindenféle olyat csinálunk, amit az ünnepi időszakban itt szokás.

Csakhogy a karácsony az egyetlen olyan időszak az évben, amikor láthatom a másik legjobb barátomat. Régebben a „téli barát-nőmnek” hívtam Heathert, de már rég nem így gondolok rá. Ő az egyik legjobb barátom és kész. Amikor a nagyszüleim még éltek, akkor nyaranta is találkoztunk, mert apuék levittek hozzájuk, de amióta ők elmentek, már nem járunk le, csak télen. És amiatt is aggódom, hogy nem fogom jól érezni magam idén Heatherrel, mert másra sem fogok tudni gondolni egész idő alatt, csak arra, hogy ez az utolsó ilyen karácsonyunk.

Rachel feláll, és a színpad túlsó végére megy.

– Kell egy kis kávé.

Elizabeth utánakiált:

– De hát most nyitja ki az ajándékokat!

– A te ajándékodat nyitja – helyesbít Rachel. – Az enyémen piros szalag van.

A zöld szalagos csomagban egy bekeretezett selfie van, Elizabethről. A képen kinyújtja a nyelvét oldalra, a szeme pedig az ellenkező irányba néz. Pont olyan, mint az összes többi selfie-je: de éppen ezért tetszik annyira.

A mellkasomhoz ölelem a képkeretet.

– Köszönöm.

Elizabeth elpirul.

– Nagyon szívesen.

– És most kibontom a tiédet is! – kiabálom a színpad túlsó irányába.

Rachel három gőzölgő papírpohárral a kezében tart felénk, óvatos léptekkel. Mindannyiunknak jut egy kávé. A sajátomat leteszem magam mellé, Rachel pedig visszaül velem szembe, és figyel, hogyan bontogatom az ő csomagját. Csak egy hónapról van szó, de már most hiányzik.

Ezen a képen Rachel gyönyörű arca oldalról látható, és a fél fejét kitarakja, mintha nem akarná, hogy fotózzák.

– Olyan, mintha üldöznének a paparazzik, ugye? – csiripeli. – Mintha egy nagyon menő színésznő lennék, aki épp most lépett ki egy elegáns étteremből. A valóságban persze ott lenne körülöttem egy csomó testőr is, de...

– De nem vagy színésznő, mint tudjuk – szól közbe Elizabeth. – Díszlettervező akarsz lenni, nem?

– Az is a terv része – pontosít Rachel. – Tudjátok, hány színésznő él a világon? Több millió. És mindannyian arra vágynak, hogy végre észrevegyék őket, ami totálisan kiábrándító. Figyeljétek csak meg: egyszer, amikor épp egy menő producernek készítem majd a díszletet, fel fog rám figyelni, és úgy dönt, hogy nem szabad engem a háttérben tartani. Rájön majd, hogy a kamerák előtt a helyem. És abban a tudatban lesz egész életében, hogy ő fedezett fel engem, miközben, ugye, én értem el, hogy felfedezzen.

– Engem csak az az egy dolog aggaszt – szólok meg –, hogy tudom jól, te ezt halálosan komolyan is gondolod.

Rachel belekortyol a kávéjába.

– Mert ez így fog történni, azért.

Becsöngetnek. Felkapom a színpadról az ezüstszínű papírt, és labdába gyűröm. Rachel kikapja a kezemből és az üres poharakkal együtt behajítja a színpad mögötti szemetesbe. Elizabeth egy papírtasakba teszi a képeket, és ráhajtja a felső részét, mielőtt átnyújtaná nekem.

– Már nem is tudunk együtt lógni, mielőtt elindultok, ugye? – kérdi Elizabeth.

– Valószínűleg nem – válaszolom. Követem őket le a lépcsőn, majd át a székek közti folyosón, a színházterem kijárata felé. – Ma este korán lefekszem, mert holnap reggel sulis előtt még dolgoznom kell pár órát. Aztán szerda reggel már indulunk is.

– Hánykor? – kérdezi Rachel. – Talán tudnánk még...

– Hajnali háromkor – mondom nevetve. A farmunktól a kaliforniai telekig tartó út nagyjából tizenhét órára, a pisiszünetektől és az ünnepi forgalomtól függően. – Persze ha fel szeretnétek kelni, akkor...

– Jó van – vág a szavamba Elizabeth. – Majd álmunkban integetünk neked.

– Minden feladatodat leadtad? – jut eszébe Rachelnek.

– Azt hiszem, igen. – Két évvel ezelőtt több mint húsz diák lépett le a karácsonyi szezonban, fát árulni. Idén már csak hárman vagyunk. Az itteni tanárok szerencsére már hozzászoktak ahhoz, hogy a különböző betakarítási időszakokban hiányoznak páran az iskolából. – Monsieur Cappeau szeretne gondoskodni arról, hogy távollétemben is *pratique mon français*¹, úgyhogy minden héten felhív majd telefonon, hogy beszéljünk.

---

1 Francia kifejezés: gyakoroljam a franciát.

Rachel rám kacsint.

– Hm, vajon tényleg csak ezért akar felhívni?

– Fúj, ne legyél undi! – forgatom a szemem.

– Ne felejtsd el – közli vele Elizabeth –, Sierrának nem jönnek be az idősebb pasik.

Most már nevetnem kell.

– Most Paula célzol, ugye? Csak egyszer randiztunk, de aztán lebukott, amikor egy felbontott dobozos sörrel a kezében ült kocsi-ba.

– Jól van, de nem ő vezetett – mutat rá Rachel védekezően. És még mielőtt reagálhatnék, felemeli a kezét. – De értem. Te ebben már az alkoholizmus előjelét láttad. Vagy úgy érezted, hogy sosem tudna jó döntéseket hozni. Vagy... mit tudom én.

Elizabeth a fejét rázza.

– Olyan nagy elvárásaid vannak, Sierra! – sóhajtja.

Rachel és Elizabeth mindig piszkálnak amiatt, hogy milyen fiúk tetszenek nekem. Válogató vagyok, ez tény: de csak azért, mert sokszor láttam már, hogyan képesek a srácok tönkretenni a lányokat. Az elején talán még kedvesek, de aztán mindig fordul a kocka. Miért pazarolnék éveket, hónapokat, vagy akár napokat egy ilyen fiúra?

Még mielőtt odaérnék a dupla ajtóhoz, ami az aulába vezet, Elizabeth elénk pördül, és így szól:

– Angolról késni fogok, de találkozunk ebédszünetben, oké?

Mosolyognom kell, hisz minden ebédszünetben találkozni szoktunk.

Kimegyünk az aulába, és Elizabeth már el is tűnik a diákok forgatagában.

– Már csak két ebéd – néz rám szomorú szemekkel Rachel. Úgy tesz, mintha egy könnycseppet törölné le az arcáról. – Ennyi jutott nekünk. Legszívesebben azt mondanám, hogy...

– Ne! – szólok közbe. – Ne mondd ki, légy szíves!

– Ó, miattam ne aggódj! – Rachel elutasítóan legyint. – Egy csomó elfoglaltságom lesz, amíg te Kaliforniában bulizol. Lássuk csak: jövő hét hétfőn lebontjuk a díszletet. Az eltart legalább egy hétig. Aztán segítünk a táncosoknak megtervezni az estélyijüket a téli bálra. Tudom, ez nem színház, de szeretem kamatoztatni a tehetségemet, ahol csak tudom.

– Idén is lesz valamilyen tematikája a bálnak? – kíváncsiskodom.

– A Szeretlem Hógömbje – árulja el. – Nyálasan hangzik, tudom, de van egy csomó ötletem ezzel kapcsolatban. Úgy akarom berendezni a tornatermet, hogy mindenkinek olyan érzése legyen, mintha egy hógömbben táncolna. Szóval lesz bőven dolgom, míg te odavagy.

– Látod? Nem is lesz rá időd, hogy hiányolj – incselkedem.

– Igazad van – vágja rá Rachel. Miközben megyünk tovább a folyosón, oldalba bökö. – De azért remélem, én hiányozni fogok neked.

Hát persze. Nálam a karácsonyi hagyomány része, hogy hiányolom a barátaimat.

MÁSODIK FEJEZET

A nap még alig bukkant elő a hegyek mögül, amikor leparkolok apu teherautójával a sáros bekötőúton. Behúdom a kéziféket, és gyönyörködöm az egyik kedvenc látványomban. A fenyőfák sora néhány lépésre ettől az úttól indul, és elhúzódik egészen a hullámozó hegyeken túlra, betérítve több mint százholdnyi területet. Ha a másik irányba nézek, legalább ugyanekkora fenyőfarmot látok: ez is mind a miénk. És ahol a földünk véget ér, ott újabb és újabb fenyőfarmok terülnek el, szinte végtelenül.

Kikapcsolom a fűtést, és kilépek a szabadba; fel vagyok rá készülve, hogy a hideg nagyon csípős lesz. A hajamat lófarkba fogom, felkapom a vastag télikabátomat, a fejemre húzom a kapucnit, és jó szorosan meghúzom a zsinórját.

A párás levegőt megtölti a gyanta erős illata, a csizmám pedig be-leragad a nedves földbe. Miközben a zsebembe nyúlok a mobiloméért, a kabátujjamat ágak karistolják. Bruce bácsi számát keresem elő, majd a vállammal a fülemhez szorítom a készüléket, és gyorsan felkapom a kesztyűmet.

Nevetve veszi fel a telefont.

– Te aztán egykettőre odaértél, Sierra!

– Nem vezettem olyan gyorsan – vágom rá. Igazság szerint azokon a kanyargós utakon és sáros lejtőkön annyira jó móka végigszá-
guldani, hogy nem tudtam ellenállni a kísértésnek.

– Ne aggódj, szívem! Meg sem tudom mondani, én hányszor tör-
tem össze a teherkocsit azon a hegyen.

– Igen, láttam: onnan tudom, hogy milyen jó buli – jegyzem meg.

– Na mindegy, nemsokára odaérek az első köteghez.

– Egy perc, és ott vagyok én is – válaszolja. Még le sem teszi, már
hallom is, hogy elindul a helikopter motorja.

A kabátom zsebéből előhalászok egy narancssárga láthatósági
mellényt, és belebújok. A Velcro tépőzár, ami a mellkasomon ha-
lad keresztül, jó erősen rögzíti, így Bruce bácsi egész biztosan ész-
revesz majd engem a magasból.

Nagyjából kétszáz méternyire tőlem a munkások láncfűrészjeinek
zúgását hallom: az idei karácsonyfákat vágják ki éppen. Két hónap-
pal ezelőtt kezdtük megjelölni azokat a fákat, amelyeket ki akarunk
vágatni. A csúcshoz közel, valamelyik ágra kötöttünk egy-egy szí-
nes műanyag szalagot: pirosat, sárgát vagy épp kéket, a magasságuk
szerint, hogy később, amikor teherkocsira pakoljuk őket, könnyebb
legyen majd őket szortírozni. Amelyik fán nincs semmilyen szalag,
az még marad, hogy nőjön.

A távolban felbukkan a piros helikopter. Anyu és apu segítettek
neki megvenni, ő pedig cserébe minden évben részt vesz a betaka-
rításban. Azért jobb, ha helikopterrel szállítunk, mert így nem kell
utakat építeni feleslegesen, és frissebb állapotban kerülnek szállítás-
ra a fák. Az év további részében pedig arra használja a helikoptert,
hogy turistákat reptet a hegyes partvidék felett. Néha még hőskö-
dik is, amikor megtalál egy-egy elveszett kirándulót.

Miután a munkások kivágtak négy vagy öt fenyőt, egymás mellé helyezik őket, két hosszú sodronykötélre, mintha síneket raknának ki. Aztán rájuk pakolnak még néhány fát, amíg össze nem gyúlik egy rakáson nagyjából egy tucat. Ezután megkötözik felül a kötele, jó szorosan összefogva a fenyőket, majd mehet is a következő rakás.

És ekkor jövök a képbe én.

Tavaly engedte meg először apu, hogy ezt a munkát végezzem. Tudom, úgy van vele, hogy túl veszélyes ez a feladat egy tizenöt éves lány számára, de nem merte kimondani. A legtöbb fiú, aki fát vág ki, az osztálytársam, és nekik azt is megengedi, hogy használják a lánCFűrész.

A helikopter propellerei egyre hangosabbak – *vrumm-vrumm-vrumm-vrumm* –, miközben a fejem fölött hasítják a levegőt. A szívem ritmusa együtt ver a hanggal: most fogom rögzíteni az idei első kötegemet.

Az első halom mellé állok, és kinyújtóztatom a kesztyűs ujjaimat. A kora reggeli napfény megcsillan a helikopter ablaküvegén. Egy hosszú kötél ereszkedik le a gépből, a végén egy súlyos, piros kampóval.

Ahogy egyre közelebb ér hozzám, a helikopter lelassít, én pedig a sárba merítem a csizmám. Felettem csak úgy morajlanak a propellerek. *Vrumm-vrumm-vrumm-vrumm*. A helikopter lassan ereszkedik, a fémhurok már a fák csúcsának szintjénél tart. A magasba emelem a két karom, és körözni kezdek, jelezve, hogy még jöhet lejjebb. Amikor pár centit ereszkedik, megragadom a kampót, beakasztom a kötél alá, majd teszek hátra két nagy lépést.

Felnézek, és látom, hogy Bruce bácsi mosolyog rám a magasból. Felé intek, ő pedig a hüvelykujját mutatja az ég felé, aztán elindul

fölfelé. A nehéz fenyőrakás a levegőbe emelkedik, majd kecsesen tovaszáll.

A farmház fölött félhold ragyog. Kinézek az emeleti szobám ablakán, és a sötét árnyékba vesző hegyeket nézem. Amikor kicsi voltam, ugyanitt álltam, és azt képzeltem, hogy hajóskapitány vagyok, aki az éjszakai óceánt látja maga előtt: a hegyek hullámai ugyanis sokszor még a csillagos égnél is sötétebben derengtek a láthatáron.

A látvány minden évben ugyanilyen, és a termést is mindig ugyanakkor takarítjuk be. Arányaiban egy kivágott fára öt itt maradó fá esik, és amint elszállítottunk egyet, máris ültetjük a helyére a következőt. Hat év leforgása alatt minden egyes fa elkerül a farmról, hogy az ország valamelyik részén az ünnepek főszereplőjévé váljon valakinek az otthonában.

A mi szokásaink kicsit mások. Hálaadás előtt egy nappal anyu meg én délre utazunk, hogy végre találkozzunk apuval. Aztán együtt fogyasztjuk el a hálaadásnap vacsorát Heatherrel és a családjával. Másnap pedig fát árulunk reggeltől estig, és ezt csináljuk minden egyes nap a szentestéig. Aznap este aztán holtfáradtan hazamegyünk, és átadjuk egymásnak az ajándékokat. Csak annyi ajándékot szoktunk kapni, amennyi elfér az ezüstszínű Airstream lakókocsinkban, ami a távoli otthonunk.

A farmházunkat az 1930-as években építették. Mivel a padló és a lépcső is öreg fából készült, lehetetlenség úgy felkelni az éj közepén, hogy ne recsegjen-ropogjon minden, de én már ismerem jól a lépcső legkevésbé nyikorgó részét, és ott slisszanok le. Már csak három fok választ el a konyha padlójától, amikor meghallom anyu hangját a nappali felől:

– Sierra, legalább egypár órácskát aludj!

Amikor apu nincs itthon, anyu a kanapén szokott elaludni, miközben megy a tévé. A romantikus felem szereti azt képzelni, hogy azért teszi ezt, mert magányos lenne egyedül a hálószobában. A nem túl romantikus felem viszont úgy véli, hogy a kanapén való elalvással anyu a lázadó hajlamait élvezi ki.

Megigazítom magamon a hálóköntöst, és belebújok a kanapé melletti rongyos papucsba. Anyu ásítva keresgéli a távirányítót a földön. Kikapcsolja a tévét, amitől teljesen sötét lesz a szobában.

Aztán benyomja az éjjeli lámpa gombját.

– Te meg hová mész?

– Az üvegházba – felelem. – Be akarom hozni a fát, hogy el ne felejtsek.

Ahelyett, hogy minden táskát bepakolnánk a kocsiba az indulás előtti este, ott hagyjuk őket a bejárat közelében, hogy reggel még rájuk tudjunk nézni. Ha már az autópályán vagyunk, nem szívesen fordulunk vissza, mert nagyon hosszú út vár ránk.

– Jó, de utána feküdj le szépen! – mondja anyu. Ő sem tud elaludni olyankor, amikor aggódik valami miatt. – Különben nem engedem holnap, hogy vezess.

Megígérem, hogy így lesz, majd becsukom a bejárati ajtót, és szorosabbra húzom magamon a köntöst, mert nagyon lehűlt kinn a levegő. A melegházban már meleg lesz, de ott csak annyi időt töltök, amíg kihozom a kis fát, amit nemrég ültettem egy fekete műanyag vödörbe. Ezt a fát is magunkkal visszük, és a hálaadási vacsora után Heatherrel elültetjük majd. Ez lesz a hatodik fáánk, amit a farmról elviszünk egyenesen a Cardinals Peak csúcsáig. Mindig is úgy tervezgettük, hogy jövőre kivágjuk majd az elsőt, és azt Heather családjának adjuk.

Egy okkal több, hogy ne az idei legyen az utolsó utunk.

HARMADIK FEJEZET

Kívülről talán úgy festett az ezüstszínű lakókocsi, mint egy oldalára borított termosz, belül azonban mindig is otthonosnak éreztem. Az egyik falához egy étkezőasztalt csatlakoztattak, az asztalhoz tartozó egyik padot pedig ki lehetett hajtani: az volt az ágyam. A konyhában akadt mosogató, hűtő, sütő és mikró is. A fürdőszoba minden évben egyre kisebbnek tűnik, pedig a szüleim nemrég cserélték le a zuhanyzóját egy nagyobbra. A korábbi fülke olyan szűk volt, hogy csak úgy tudtam lehajolni, hogy megmossam a lábujjaimat, ha előtte elvégeztem pár nyújtó gyakorlatot. A lakókocsi másik végében egy ajtó választotta el anyu és apu szobáját, amiben épp-hogy elfért egy ágy, egy kis ruhásszekrény és egy zsámoly. Az ajtó most csukva van, de így is hallom, hogy anyu horkol. Úgy tűnik, nagyon kifárasztotta a sok vezetés.

Az ágyam vége hozzáér a konyhaszekrényhez, a fejem fölött pedig van egy tároló. Benyomok egy nagy fehér rajkszöveget a tárolóba. A mellettem lévő asztalra tettem ki Rachel és Elizabeth bekeregetett képeit. Egy fényes, zöld szalaggal összekötöm őket, hogy az egyik a másik alatt lógjon. A szalag végére kötök egy hurkot, majd

fellógatom a képeket a fehér rajzszögre. Most már mindennap velem lehetnek a barátaim.

– Üdv Kaliforniában! – vetem oda nekik.

Az ágyam másik felébe iszkolok, és széthúzom a függönyt.

Rémülten felsikoltok, mert az ablak előtt egy fenyőfa billeg. A fenyőtűk úgy karcolják az üveget, mintha valaki azon mesterkedne, hogy visszahúzza a fát a helyére.

Andrew átkukkant az ágak közt, valószínűleg azért, hogy meggyőződjön róla, hogy nem üti be az ablakot. Amikor meglát, elvörösödik, én pedig gyorsan lenézek, hogy csekkoljam, felvettem-e a pólómat zuhanyzás után. Az elmúlt években gyakran előfordult, hogy fürdés után egy szál törülközőben mászkáltam a lakókocsiban, totálisan megfeledkezve arról, hogy odakinn középiskolás fiúk dolgoznak.

Tavaly Andrew volt az első és utolsó fiú, aki elhívott itt randizni. Konkrétan úgy csinálta, hogy egy Post-itre írt üzenetet hagyott az ablakomon. Biztos aranyos gesztusnak gondolta, de én elképzeltem, ahogy a sötétben, néhány centire az alvó testemtől pipiskedik az ablakomhoz, és ettől frászt kaptam. Szerencsére volt egy jó kifogásom: azt mondtam, hogy nem járhatok olyanokkal, akik itt dolgoznak. Valójában nem létezik erre szabály, de a szüleim már említették egyszer, hogy mennyire kellemetlen lenne egy ilyen helyzet mindenki számára, hiszen ők is itt dolgoznak.

Anyu és apu épp annyi idősen ismerték meg egymást, amennyi most én vagyok, és apu ugyanezen a telken dolgozott a szüleivel. Anyu családja néhány tömbbel lejjebb lakott, és egyik télen olyan szerelmesek lettek egymásba, hogy apu visszatért ide nyáron is, egy baseballtáborba. Miután összeházasodtak, és átvették a telek

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

irányítását, elkezdtek felvenni olyan baseballjátékosokat a helyi középiskolából, akiknek jól jött egy kis zsebpénz a téli időszakban. Amíg kisebb voltam, ez nem okozott problémát, de ahogy átléptem a kamaszkorba, a lakókocsiban új és az előzőeknél vastagabb függönyöket vontak minden ablakra.

Nem hallom az ablak túloldalán álló Andrew-t, de le tudom olvasni a szájáról a „bocs” szót. Végre rögzíti odafent a fát, majd pár centivel feljebb tolja a talpazatot is, így az alsóbb ágak már nem érnek hozzá a körülötte lévő fákhhoz.

A tavalyi kínos szitu ellenére nincs semmi okunk arra, hogy barátságtalanok legyünk egymással, úgyhogy elhúzzom kicsit az ablakot.

– Szóval idén is itt dolgozol – szólalok meg.

Andrew körbenéz, majd rájön, hogy nincs senki a környéken rajta kívül. Zsebre teszi a kezét, és felém fordul.

– Jó, hogy újra látlak – mondja.

Szuper dolog, amikor a munkások visszatérnek a következő szezonban is, de nem akarok semmi olyasmit mondani, amit félreért lehet.

– Hallom, sokan visszajöttetek a tavalyi csapatból – jegyzem meg végül.

Andrew a legközelebbi fát nézegeti, és letép néhány fenyőtűt.

– Ja – feleli. Sértődötten a földre hajtja a tűket, aztán elmegy.

Ahelyett, hogy rosszul érintene a dolog, még jobban elhúzzom az ablakot, és becsukom a szemem. A kinti levegő sosem lesz olyan, mintha otthon lennénk, de azért egy kicsit hasonlít. A látvány viszont egészen más. A fenyőfák például nem a hullámozó hegyeken sorakoznak, hanem fémtalpakon állnak a poros telken. És ahelyett,